

Wygaśnięcie rozporządzenia, pierwotnie przewidziane na dzień 31 marca 2004 r., zostało następnie przesunięte o rok, co pozwoliło stoczniom wspólnotowym na zawarcie do dnia 31 marca 2005 r. (nowa data wygaśnięcia rozporządzenia) innych umów na budowę dla określonych typów statków transportowych i towarowych. Rozporządzenie przewiduje, na korzyść tych umów, pomoc odpowiadającą 6 % wartości umownej. Skarżąca zawarła pięć umów na budowę statków transportujących produkty chemiczne.

W celu sfinansowania wszystkich umów obowiązujących w latach 2002-2005 Włochy notyfikowały dwie transze finansowe każda w wysokości 10 mln EUR. Komisja udzieliła zezwolenia na pierwszą w decyzji z dnia 19 maja 2004 r., podczas gdy w zaskarżonej decyzji odmówiła zezwolenia na drugą. W tym zakresie Komisja potwierdziła, że uzupełniające finansowanie stanowi „nową pomoc”, o której mowa w art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. (Dz.U. L 140 z dnia 30.4.2004, s. 1), gdyż przekracza o 20 % początkowy budżet reżimu. Podnosi ona ponadto, że uzupełniające finansowanie jest niezgodne ze wspólnym rynkiem, ponieważ notyfikacja nastąpiła po dniu 31 marca 2005 r., dacie wygaśnięcia rozporządzenia (WE) nr 1177/2002.

Skarżąca uważa, że rząd włoski nie mógł przewidzieć przed dniem 31 marca 2008 r. finansowania umów, o których nie mógł wiedzieć, gdyż przedsiębiorstwa miały prawo do ich zawarcia do ostatniego dnia zastosowania rozporządzenia (31 marca 2005 r.)

Z tych względów skarżąca podnosi przeciwko zaskarżonej decyzji w szczególności następujące zarzuty:

- naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1177/2002 w zakresie szczególnych celów realizowanych przez prawodawcę w ramach przepisów art. 87 ust. 3 lit. e) WE,
- naruszenie art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 w zakresie kwalifikacji finansowania uzupełniającego w wysokości 10 mln EUR jako „nowej pomocy”,
- brak znaczenia rekomendacji z dnia 20 czerwca 2005 r. organu concyliacyjnego WTO w zakresie umów budownictwa okrętowego zawartych zgodnie z prawem w ramach reżimu rozporządzenia (WE) nr 1177/2002,
- brak uzasadnienia w zakresie rzekomego braku podstawy prawnej pozwalającej na dopuszczenie finansowania uzupełniającego,
- naruszenie zasad dobrej administracji, kontradyktoryjności, prawa do obrony, równego traktowania, subsydiarności i proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2008 r. — Kerma przeciwko OHIM (BIOPIETRA)

(Sprawa T-586/08)

(2009/C 55/80)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Kerma (Puegnago sul Garda, Włochy) (przedstawiciel: adwokat A. Manzoni)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że znak towarowy BIOPIETRA odpowiada wymogom zawartym w art. 4 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i że nie jest pozbawiony charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.
- obciążenie OHIM kosztami postępowania w razie wydania orzeczenia na jego niekorzyść.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „BIOPIETRA” (zgłoszenie nr 5.658.893) dla towarów należących do klasy 19.

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie skargi.

Podniesione zarzuty: Naruszenie i błędna wykładnia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2009 r. — Republika Włoska przeciwko Komisji

(Sprawa T-3/09)

(2009/C 55/81)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 6015 final z dnia 21 października 2008 r. notyfikowanej Republice Włoskiej w dniu 22 października 2008 r. pismem z dnia 22 października 2008 r. nr SG-Greffe (2008) D/206436 i dotyczącej pomocy państwa C 20/2008 (ex 62/2008), której Włochy zamierzały udzielić poprzez zmianę reżimu pomocy N 59/2004 w zakresie mechanizmu tymczasowej obrony przemysłu stocznioowego.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja w niniejszej sprawie jest tą samą decyzją co w sprawie T-584/08 Cantiere Navale De Poli przeciwko Komisji.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w ww. sprawie Cantiere Navale De Poli.

Skarga wniesiona w dniu 5 stycznia 2009 r. — UniCredit przeciwko OHIM — Union Investment Privatfonds (UniCredit)

(Sprawa T-4/09)

(2009/C 55/82)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: UniCredit SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Florida i R. Florida)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Union Investment Privatfonds GmbH (Frankfurt nad Menem, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM, wydanej w dniu 3 listopada 2008 r., w postępowaniu R1449/2006-2, dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu nr B699.746.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: kolorowy graficzny znak towarowy „1 (ukośnie przecinająca okrąg) UniCredit” (zgłoszenie nr 2.911.105) dla odróżnienia towarów i usług należących do klas 9, 16, 35, 36, 38, 39, 41 i 42.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Union Investment Privatfonds GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: niemieckie słowne znaki towarowe „UniSECTOR”, „UniDynamicFonds” i „UniGarant” dla usług należących do klas 35 i 36

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w zakresie usług należących do klasy 36

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja nie bierze pod uwagę ani zdolności percepcyjnych odbiorców, do których adresowane są usługi, ani faktu, że przedrostek „Uni” ma mało odróżniający charakter tudzież jest pozbawiony charakteru odróżniającego.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydane w dniu 4 listopada 2008 r. w sprawie F-133/06, Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 15 stycznia 2009 r. przez Luigiego Marcuccio

(Sprawa T-9/09 P)

(2009/C 55/83)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— W każdym razie:

(A.1) uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i bez jakiegokolwiek wyjątku

(A.2) stwierdzenie, że skarga wniesiona w pierwszej instancji była całkowicie dopuszczalna

— Tytułem żądania głównego:

(B.1) uwzględnienie w całości bez jakiegokolwiek wyjątku żądań przedstawionych przez powoda w pierwszej instancji;

(B.2) obciążenie pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez powoda zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji jak i w postępowaniu odwoławczym;

— tytułem żądania ewentualnego:

(B.3) skierowanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej w celu ponownego wydania przezeń rozstrzygnięcia w innym składzie.